SCHOUTEN BV KATA HOOFDPRODUKTSCHAP VOOR AKKERBOUWPRODUKTEN

ΠΡΟΤΑΣΕΙΣ ΤΟΥ ΓΕΝΙΚΟΥ ΕΙΣΑΓΓΕΛΕΑ GERHARD REISCHL της 25ης Ιανουαρίου 1979 *

Κύριε Πρόεδρε,
Κύριοι δικαστές,

Η αίτηση εκδόσεως προδικαστικής αποφάσεως που μας απασχολεί σήμερα, αφορά την ερμηνεία του όρου «ημέρα εισαγωγής» που περιέχει το άρθρο 15, παράγραφος 1 του κανονισμού 120/67, περί κοινής οργανώσεως αγοράς στον τομέα των σιτηρών (ABl. 1967, σ. 2269), ημέρα από την οποία εξαρτάται ο υπολογισμός της εισφοράς λόγω εισαγωγής.

Την άνοιξη του 1975 η προσφεύγουσα στην κύρια δίκη εισήγαγε από τις Ηνωμένες Πολιτείες στις Κάτω Χώρες αραβόσιτο και πλακούντες από αραβόσιτο. Για το σκοπό αυτό ναύλωσε πλοίο με την εντολή να αποπλεύσει το αργότερο στις 14 Φεβρουαρίου 1975 στις 6 το πρωί από τη Νέα Ορλεάνη. Με τον τρόπο αυτό ήθελε να εξασφαλίσει ότι η εισαγωγή στο Ρόττερνταμ θα πραγματοποιόταν το αργότερο στις 28 Φεβρουαρίου 1975, δηλαδή σε χρόνο, κατά τον οποίο ίσχυε ακόμη συντελεστής εισφοράς χαμηλότερος από ό,τι την 1η Μαρτίου 1975. Για το λόγο αυτό δεν εξαντλήθηκε πλήρως η φορτωτική δυναμικότητα του πλοίου, έτσι ώστε η προσφεύγουσα υποχρεώθηκε να καταβάλει στην πλοιοκτήτρια εταιρία 30 000 ολλανδικά φιορίνια για ελλιπές φορτίο.

Η μεταφορά του εμπορεύματος όμως και η άφιξή του στο Ρόττερνταμ προσέκρουσαν σε διάφορες δυσκολίες, που ματαίωσαν την πραγματοποίηση του αρχικού σχεδίου εισαγωγής. Ήδη ο απόπλους του πλοίου είχε καθυστερήσει λόγω πυκνής ομίχλης. Περαιτέρω καθυστέρηση προκλήθηκε από το γεγονός ότι το πλοίο πλησίασε μόλις στις 17 μ.μ. στη νοτιοδυτική δίοδο, ο διάπλους της οποίας επιτρέπεται μόνο με φως ημέρας. Στο ναυτικό πράκτορα της προσφεύγουσας στο Europoort του Ρόττερνταμ, που είχε ειδοποιηθεί 72 ώρες πριν από την άφιξη του πλοίου, υποδείχθηκε μόνο η αποβάθρα 3. Ο απόπλους όμως ενός άλλου πλοίου που βρισκόταν εκεί, ο οποίος είχε προβλεφθεί για το πρωί της 28ης Φεβρουαρίου 1975, καθυστερούσε συνεχώς λόγω μηχανικής βλάβης. Για το λόγο αυτό το πλοίο που είχε ναυλώσει η προσφεύγουσα αναγκάστηκε να αγκυροβολήσει έξω από τους μώλους του λιμένα και μπόρεσε να εισέλθει στο λιμένα στις 28 Φεβρουαρίου μόλις μετά τις 21.15 μ.μ., όπου και προσδέθηκε ολοκληρωτικά στην αποβάθρα 3 την 1η Μαρτίου στη 1.15 μ.μ.

Όσον αφορά τις διατυπώσεις εισαγωγής, η εταιρία μεταφοράς σιτηρών, που είχε αναλάβει για λογαριασμό της προσφεύγουσας τη διεκπεραίωση των τελωνειακών διατυπώσεων, υπέβαλε ήδη στις 27 Φεβρουαρίου 1975 τα έντυπα εισαγωγής και παρέδωσε στις 28 Φεβρουαρίου 1975 τη δήλωση εισαγωγής, στην οποία και τέθηκε σφραγίδα με

* Γλώσσα του πρωτοτύπου: η γερμανική.

την ημερομηνία αυτή. Ειδικότερα, κατά την είσοδο του πλοίου στο λιμένα στις 28 Φεβρουαρίου, ένας τελωνειακός ανέβηκε στο πλοίο στις 23.30 μ.μ. Αυτός παρέλαβε την ίδια ακόμη ημέρα τη γενική δήλωση εκτελωνισμού με την επισημείωση «εγκρίνεται προς εκτελωνισμό», με την οποία, σύμφωνα με το ολλανδικό δίκαιο, το φορτίο τίθεται υπό τελωνειακό καθεστώς χωρίς όμως να θεωρείται περατωθείς ο τελωνειακός έλεγχος.

Όταν διαβιβάστηκαν αργότερα τα έντυπα εισαγωγής στο Hoofdproduktschap voor Akkerbouwprodukten, καθού στην κύρια δίκη, το τελωνείο γνωστοποίησε ότι ημέρα εισαγωγής είναι η 1η Μαρτίου 1975. Επειδή και το Hoofdproduktschap είναι της γνώμης ότι, τόσο κατά το ολλανδικό δίκαιο, όσο και κατά το κοινοτικό δίκαιο, ως ημέρα εισαγωγής πρέπει να θεωρηθεί η 1η Μαρτίου 1975, επιβλήθηκε σύμφωνα με αυτό η υψηλότερη εισφορά που ίσχυε την 1η Μαρτίου 1975.

Η προσφεύγουσα, υπογραμμίζοντας ότι στις 28 Φεβρουαρίου το τελωνείο παρέλαβε τη διασάφηση εισαγωγής και τα λοιπά έντυπα εισαγωγής και ότι την ημέρα αυτή ένας τελωνειακός υπάλληλος, που ανέβηκε στο πλοίο που είχε ναυλώσει η προσφεύγουσα, παρέλαβε τη γενική δήλωση εκτελωνισμού, επιμένει στην άποψη ότι ημέρα εισαγωγής κατά την έννοια του άρθρου 15 του κανονισμού 120/67 μπορεί να είναι μόνο η 28η Φεβρουαρίου 1975. Για το λόγο αυτό ζήτησε από το Hoofdproduktschap αντίστοιχη μείωση της εισφοράς και, όταν το αίτημα αυτό απορρίφθηκε, άσκησε προσφυγή για απόδοση τμήματος της καταβληθείσας εισφοράς.

Το επιληφθέν της υποθέσεως College van Beroep voor het Bedrijfsleven έκρινε ότι το εθνικό δίκαιο δεν παρέχει κανένα επιχείρημα υπέρ της απόψεως ότι μόνο η 1η Μαρτίου 1975 μπορεί να θεωρηθεί ως ημέρα εισαγωγής. Ενόψει του κοινοτικού δικαίου δεν είναι τελείως σαφές πώς μπορεί να καθοριστεί η ημέρα εισαγωγής σε περίπτωση, όπως η προκειμένη. Για το λόγο αυτό, με Διάταξη της 2ας Μαΐου 1978, ανέστειλε τη διαδικασία και υπέβαλε στο Δικαστήριο αίτηση δυνάμει του άρθρου 177 της Συνθήκης ΕΟΚ για την εκδοση προδικαστικής αποφάσεως επί των ακολούθων ερωτημάτων:

1. Σε καμία περίπτωση δεν μπορεί κατά ορθή ερμηνεία του άρθρου 15 του κανονισμού 120/67 να θεωρηθεί ως 'ημέρα εισαγωγής' κατά την έννοια της παραγράφου 1 του άρθρου αυτού μια ημέρα προηγούμενη εκείνης κατά την οποία τα σχετικά εμπορεύματα μεταφέρθηκαν στον τόπο, για τον οποίο είχε δοθεί άδεια από την τελωνειακή υπηρεσία που ήταν επιφορτισμένη να παραλάβει τη διασάφηση εισαγωγής και τα λοιπά έγγραφα εισαγωγής;

2. Αν δοθεί αρνητική απάντηση στο ερώτημα αυτό: Κατά ορθή ερμηνεία του άρθρου 15, παράγραφος 1 του κανονισμού 120/67 ισχύει ή μπορεί να ισχύσει ως ημέρα εισαγωγής η ημερομηνία εκείνη, κατά την οποία η τελωνειακή υπηρεσία αφενός χορήγησε για τα μεταφερόμενα με το πλοίο εμπορεύματα τη γενική δήλωση, κατά την οποία τα εμπορεύματα θεωρούνται ως εισαγόμενο αγαθό προς εκτελωνισμό και αφετέρου παρέλαβε τη διασάφηση εισαγωγής καθώς και τα λοιπά έγγραφα εισαγωγής και μάλιστα τα εμπορεύματα δεν προσκομίστηκαν στον τόπο που αναφέρεται στο ερώτημα 1 αποκλειστικά και μόνο επειδή ο τόπος αυτός δεν ήταν διαθέσιμος για τον εισαγωγέα και τους ανθρώπους του από εξωτερικά αίτια που δεν μπορούν να καταλογιστούν σ' αυτούς;

Επί των ερωτημάτων αυτών πρέπει να γίνουν οι ακόλουθες παρατηρήσεις.

1. Ως προς το πρώτο ερώτημα πρέπει κατ' αρχάς να υπομνηστεί η σχετική νομολογία. Όσον αφορά την έννοια του όρου «ημέρα εισαγωγής» κατά το άρθρο 15 του κανονισμού 120/67, το Δικαστήριο έκρινε στην υπόθεση 113/75 (Giordano Frecassetti κατά Staatliche Finanzverwaltung, απόφαση της 15ης Ιουνίου 1976, Slg. 1976, σ. 983) ότι εξαρτάται από το πότε η τελωνειακή υπηρεσία παραλαμβάνει τη δήλωση βουλήσεως του εισαγωγέα ότι προτίθεται να εκτελωνίσει το εμπόρευμα με σκοπό την ελεύθερη κυκλοφορία του. Η παραλαβή αυτή δεν μπορεί να πραγματοποιηθεί πριν από την άφιξη του εμπορεύματος στον τόπο, τον οποίο καθόρισε η τελωνειακή υπηρεσία για τον εκτελωνισμό.

Κατόπιν αυτού, είναι σαφές ότι σε περιπτώσεις, κατά τις οποίες η παραλαβή της δηλώσεως εισαγωγής προηγείται της αφίξεως του εμπορεύματος στον αναφερθέντα τόπο, μόνο το τελευταίο αυτό χρονικό σημείο έχει σημασία. Η απόφαση εξάλλου επιβεβαιώνει την άποψη της Επιτροπής, σύμφωνα με την οποία ο όρος «ημέρα εισαγωγής» που έχει σημασία για την εισφορά πρέπει το καθορίζεται σε στενή συνάφεια με το τελωνειακό δίκαιο. Αυτό αποσαφηνίζεται, αν ρίξουμε μια ματιά στην οδηγία του Συμβουλίου, της 30ής Ιουλίου 1968, περί εναρμονίσεως των νομοθετικών κανονιστικών και διοικητικών διατάξεων των σχετικών με : 1) την προσκόμιση στο τελωνείο εμπορευμάτων αφικνουμένων στο τελωνειακό έδαφος της Κοινότητας, 2) την προσωρινή εναπόθεση των εμπορευμάτων αυτών (ΕΕ ειδ. έκδ. 02/001, σ. 26). Το άρθρο 2 έχει ως εξής :

«Όλα τα εμπορεύματα που αφικνούνται στο τελωνειακό έδαφος της Κοινότητας... υπόκεινται σε τελωνειακό έλεγχο.

Τα εν λόγω εμπορεύματα πρέπει να προσκομίζονται αμέσως μέσω της καθορισμένης οδού από τις αρμόδιες εθνικές αρχές σε ένα τελωνείο ή άλλο σημείο, προσδιοριζόμενο από τις αρχές αυτές και ελεγχόμενο από την τελωνειακή υπηρεσία.»

Το άρθρο 4 εξάλλου της οδηγίας ορίζει για τη συνοπτική διασάφηση, η οποία πρέπει να κατατίθεται για τα εμπορεύματα του άρθρου 2, ότι αυτό γίνεται αμέσως από το υπεύθυνο για τα εμπορεύματα πρόσωπο ή τον εκπρόσωπό του, οι αρμόδιες εθνικές αρχές όμως μπορούν να καθορίζουν, για την κατάθεση αυτή, προθεσμία της οποίας η διάρκεια δεν μπορεί να υπερβαίνει τις 24 ώρες από την άφιξη των εμπορευμάτων στο τελωνείο ή στο προβλεπόμενο από το άρθρο 2, παράγραφος 2 σημείο.

Από αυτό προκύπτει ότι τα εμπορεύματα πρέπει να είναι πραγματικά παρόντα για το σκοπό του εκτελωνισμού — και αυτό έχει σημασία για την «ημέρα εισαγωγής» — και ότι το τελωνείο πρέπει να είναι σε θέση να τα επιθεωρήσει, ασκώντας έτσι τον απαραίτητο έλεγχο. Είναι επίσης προφανές ότι δεν μπορεί κανείς επί του θέματος αυτού να απαρνηθεί τα αντικειμενικά κριτήρια. Αυτό απαιτεί η ασφάλεια δικαίου και η σκέψη ότι έτσι αποκλείονται δυνατότητες κερδοσκοπίας που θα υφίσταντο σε διαφορετική περίπτωση για τον εισαγωγέα.

Πρέπει βεβαίως να προστεθεί ακόμη ότι το κοινοτικό δίκαιο δεν καθορίζει με απόλυτη ακρίβεια ένα χρονικό σημείο που είναι κρίσιμο για την εισαγωγή. Όπως είδαμε, σύμφωνα με το δίκαιο αυτό ισχύει μόνο η απαίτηση ότι τα εμπορεύματα πρέπει να έχουν προσκομιστεί σ' ένα τόπο, ο οποίος έχει προσδιοριστεί από το τελωνείο και ελέγχεται από την τελωνειακή υπηρεσία. Είναι σαφές ότι αυτό αφήνει κάποιο περιθώριο σε εθνικές διατάξεις και στην πρα-

κτική των εθνικών διοικητικών υπηρεσιών. Έτσι καλύπτεται χωρίς αμφιβολία η άποψη των ολλανδικών τελωνειακών αρχών ότι σε περίπτωση εισαγωγής από τρίτες χώρες μέσω θαλάσσης έχει σημασία η οριστική πρόσδεση του πλοίου. Μπορεί όμως κανείς να σκεφθεί και άλλα εξ ίσου αντικειμενικά κριτήρια. Σύμφωνα προφανώς με τέτοια κριτήρια — όπως δήλωσε η προσφεύγουσα — κρίνεται σε άλλα κράτη μέλη πότε ένα εισαγόμενο εμπόρευμα θεωρείται παρόν για το τελωνείο, δηλαδή με την είσοδο ενός πλοίου στα νερά του λιμένα, η οποία καταχωρείται και στο ημερολόγιο του πλοίου, οπότε και ανεβαίνουν συχνά στο πλοίο πλοηγοί και τελωνειακοί υπάλληλοι. Πραγματικά δεν αποκλείεται ήδη με αυτό να θεμελιώνεται επαρκής αποτελεσματικός τελωνειακός έλεγχος. Εν πάση περιπτώσει δεν είναι σαφές ότι για τις ανάγκες των τελωνειακών αρχών σε περίπτωση εισαγωγών διά θαλάσσης το μόνο που έχει σημασία είναι η πρόσδεση του πλοίου, η οποία, όπως είδαμε, νοείται κατά διαφορετικούς τρόπους, ιδίως δε η πρόσδεση σε αποβάθρα, από την οποία σε ορισμένες περιπτώσεις το πλοίο δεν μπορεί καθόλου να εκφορτώσει.

Δεν νομίζω να μπορεί να λεχθεί τίποτε περισσότερο από άποψη κοινοτικού δικαίου επί του πρώτου ερωτήματος που υπέβαλε το College van Beroep voor het Bedrijfsleven.

2. Πρέπει περαιτέρω να διευκρινιστεί ότι, σε περίπτωση που τα εισαγόμενα εμπορεύματα δεν προσκομίστηκαν στον τόπο που όρισε το τελωνείο, επειδή ο τόπος αυτός δεν ήταν διαθέσιμος για τον εισαγωγέα για λόγους που δεν μπορούν να καταλογιστούν σ' αυτόν, μπορεί να ισχύσει ως ημέρα εισαγωγής η ημέρα, κατά την οποία η τελωνειακή υπηρεσία αφενός παρέδωσε τη γενική δήλωση, σύμφωνα με την οποία τα εμπορεύματα θεωρούνται ως εισαγόμενο αγαθό προς εκτελωνισμό, αφετέρου δε παρέλαβε τη διασάφηση εισαγωγής και τα λοιπά έγγραφα εισαγωγής. Πρέπει λοιπόν να εξεταστεί αν, γεγονότα τα οποία μπορούν να χαρακτηριστούν ως ανωτέρα βία ή ως παρόμοιο φαινόμενο, μπορούν να επηρεάσουν τον ορισμό που πρέπει να δοθεί στην έννοια «ημέρα εισαγωγής».

Είναι συναφής με την παρούσα αλληλουχία η παρατήρηση που έγινε επί του πρώτου ερωτήματος ότι το κοινοτικό δίκαιο, όσον αφορά τον καθορισμό του χρονικού σημείου της εισαγωγής, αφήνει κάποιο περιθώριο στις εθνικές τελωνειακές διοικητικές υπηρεσίες. Το περιθώριο αυτό δίνει ασφαλώς τη δυνατότητα να λαμβάνονται υπόψη σε ορισμένο μέτρο και γεγονότα, όπως εκείνα που αναφέρονται στο δεύτερο ερώτημα. Έτσι μπορεί κανείς να φανταστεί ότι το τελωνείο σε παρόμοιο πραγματικό περιστατικό, παρεκκλίνοντας από τη συνήθη πρακτική του, που απαιτεί οριστική πρόσδεση του πλοίου στον τόπο εκφορτώσεως με αντίστοιχο τελωνειακό έλεγχο, θα κρίνει επαρκές το ότι τα εμπορεύματα είναι παρόντα στην περιφέρεια που υπάγεται στην αρμοδιότητα του τελωνείου, οπότε και είναι δυνατός κάποιος τελωνειακός έλεγχος. Αυτό θα μπορούσε να γίνει δεκτό από τη στιγμή που το πλοίο εισπλέει στο λιμένα εισαγωγής με τα εισαγόμενα εμπορεύματα και ανεβαίνουν στο πλοίο τελωνειακοί υπάλληλοι, οι οποίοι, ακόμη και αν δεν είναι αρμόδιοι για τον τελωνειακό έλεγχο και δεν μπορούν να διεκπεραιώσουν εκτελωνισμό με σκοπό την ελεύθερη κυκλοφορία, ωστόσο έχουν εξουσία να παραλάβουν τη γενική δήλωση εκτελωνισμού, με την οποία το εμπόρευμα καθίσταται αγαθό προς εκτελωνισμό και τίθεται υπό τελωνειακό καθεστώς. Κατά τη γνώμη μου, δύσκολα μπορεί να γίνει δεκτό ότι επιβαρύνεται πολύ το τελωνείο όταν λαμβάνει υπόψη του εξαιρετικές περιστάσεις, όπως αυτές της κύριας υπόθεσης. Πραγματικά δεν πρόκειται — τουλάχιστον όπως έχει διατυπωθεί το ερώτημα — για γεγονότα που συνέβησαν πριν από καιρό, ο έλεγχος των οποίων καθίσταται δυσχερής και λόγω χρονικής αποστάσεως, τελείως ανεξάρτητα από το ότι οι αρχές της χώρας εισαγωγής

υποχρεούνται και σε συνάρτηση με την κατάπτωση της ασφαλείας να λάβουν υπόψη κάθε ενδεχόμενη περίπτωση ανωτέρας βίας, η οποία δεν αποκλείει τελείως ούτε τον κίνδυνο καταχρήσεως.

Σύμφωνα εξάλλου και με τα όσα αναπτύχθηκαν κατά τη διαδικασία, κατέστη σαφές ότι από άποψη κοινοτικού δικαίου δεν υπάρχει κανένας λόγος, ενόψει περιπτώσεων ανωτέρας βίας, ο όρος «ημέρα εισαγωγής», όπως ερμηνεύτηκε μέχρι τώρα, να συμπληρωθεί ή να τροποποιηθεί. Αντίθετα από ό,τι συνέβαινε στην υπόθεση 6/78 (Union française de céréales κατά Hauptzollamt Hamburg-Jonas, απόφαση του Δικαστηρίου της 11ης Ιουλίου 1978, Slg. 1978, σ. 1675) — όπου επρόκειτο για εξισωτικά ποσά προσχωρήσεως επί εμπορευμάτων που έπρεπε να εξαχθούν σε ένα νέο κράτος μέλος και καταστράφηκαν κατά τη μεταφορά, καθώς και για εξασφάλιση της σχετικής κοινοτικής προτιμήσεως — δεν μπορεί στην προκειμένη περίπτωση να γίνει πραγματικά λόγος για κενό στο κοινοτικό δίκαιο, το οποίο πρέπει να καλυφθεί με αναλογική εφαρμογή των διατάξεων περί ανωτέρας βίας. Πρέπει αντίθετα να υπομνηστεί η απόφαση στην υπόθεση 68/77 (IFG-Interkontinentale Fleischhandelsgesellschaft mbH & Co. KG κατά Επιτροπής, απόφαση της 14ης Φεβρουαρίου 1978, Slg. 1978, σ. 354) και όσα αναπτύσσονται σ' αυτή ως προς την ανάλογη εφαρμογή του άρθρου 20 του κανονισμού 193/75 (ABl. L 25 της 31ης Ιανουαρίου 1975, σ. 10) — διατάξεως σχετικής με τη λήψη υπόψη της ανωτέρας βίας. Κατά την απόφαση αυτή, έχει σημασία αν ανελήφθησαν ορισμένες υποχρεώσεις έναντι αρμοδίας υπηρεσίας, σε περίπτωση παραβάσεως των οποίων γεννάται θέμα καταπτώσεως της ασφαλείας ως κυρώσεως ή αν η υπέρβαση ορισμένης προθεσμίας έχει ως μόνη συνέπεια την εφαρμογή δυσμενέστερης ρυθμίσεως των εισαγωγών. Εδώ πρόκειται προφανώς για την τελευταία αυτή περίπτωση.

Συγκεκριμένα, σε περίπτωση εισαγωγών δεν υφίσταται γενικά υποχρέωση προς ενέργεια μέσα σε ορισμένα χρονικά πλαίσια και αν μία εισαγωγή δεν μπορεί να πραγματοποιηθεί για λόγους ανωτέρας βίας κατά τη διάρκεια ισχύος του πιστοποιητικού εισαγωγής, τότε η ισχύς του πιστοποιητικού αυτού μπορεί να παραταθεί αντίστοιχα, σύμφωνα με το άρθρο 20 του κανονισμού 193/75. Μπροστά στον κίνδυνο όμως καταβολής υψηλότερης εισφοράς σε περίπτωση μεταγενέστερης εισαγωγής, μπορεί ο εισαγωγέας — όπως ορθά τόνισε η Επιτροπή — να εξασφαλιστεί με προκαθορισμό της εισφοράς, όπως προβλέπει το άρθρο 15, παράγραφος 2 του κανονισμού 120/67.

Οι σκέψεις αυτές δικαιολογούν πραγματικά τη διαπίστωση ότι δεν υπάρχει λόγος, όταν συντρέχουν εξαιρετικές περιστάσεις, όπως στην κύρια δίκη, να καταφεύγει κανείς σε σχέση με τον όρο «ημέρα εισαγωγής» σε αποκλίνοντα ή συμπληρωματικά κριτήρια.

3. Μετά από όλα αυτά, νομίζω ότι στην αίτηση για έκδοση προδικαστικής αποφάσεως του College van Beroep voor het Bedrijfsleven πρέπει να δοθεί η ακόλουθη απάντηση:

Ως «ημέρα εισαγωγής» κατά την έννοια του άρθρου 15 του κανονισμού 120/67 πρέπει να θεωρηθεί η ημέρα, κατά την οποία τα σχετικά εμπορεύματα προ-

σκομίστηκαν στον τόπο, ο οποίος υποδείχθηκε από την τελωνειακή αρχή που είναι επιφορτισμένη να παραλάβει τη διασάφηση εισαγωγής και τα λοιπά έγγραφα εισαγωγής και ο οποίος επιτρέπει τον τελωνειακό έλεγχο.

Γεγονότα, που οφείλονται σε λόγους, οι οποίοι δεν μπορούν να καταλογιστούν στον εισαγωγέα και τους ανθρώπους του, μπορούν δε να χαρακτηριστούν ως ανωτέρα βία, δεν αλλάζουν τίποτε σ' αυτό· από άποψη κοινοτικού δικαίου τα γεγονότα αυτά δεν μπορούν να έχουν ως συνέπεια να θεωρείται ως ημέρα εισαγωγής προηγούμενο χρονικό σημείο, κατά το οποίο η τελωνειακή υπηρεσία παρέδωσε γενική δήλωση σχετικά με τα εμπορεύματα που μεταφέρθηκαν με το πλοίο και στην οποία τα εμπορεύματα αυτά φαίνονται ως εισαγόμενο αγαθό προς εκτελωνισμό και παρέλαβε τις διασαφήσεις εισαγωγής καθώς και τα λοιπά έγγραφα εισαγωγής.